

der en ringe Storm eller blot en højere Vandstand i nogen Tid som Følge af en ringe Blæst, og det vil igen sige, at Befolkningen ved Ringkøbing Fjord vil faa saa meget ødelagt, at man kan stole sikkert paa, at den vil komme med Erstatningskrav allerede paa det Grundlag, og hvis der sker noget i Retning af Værkerens Nedbrydning, vil det samme gentage sig. Nu kan man spørge: Med hvilken Ret? Med den Ret, at der ikke er sket noget i denne Sag, som kan gøre, at Befolkningen i Fremtiden mindre skulde søge Erstatning, end den har gjort hidtil. Hvis der skulde ske det, at der kommer Oversvømmelser, eller at Værkerne nedbrydes, foreligger ganske det samme som i Øjeblikket, nemlig at der sker Skade og der lides Tab, og saa kan de skadelidte søge Erstatning med samme Ret som nu. Jeg kan ikke se den ringeste Forandring, og saa ligger Sagen endda saaledes, at nu har Lovgivningsmagten denne Gang klart og tydeligt erkendt, at der er Anledning til at yde Erstatning. Jeg kan altsaa ikke se, at det ærede Medlem har nogen Ret til at fremdrage den omtalte Grund og bygge paa den. Jeg vil for mit Vedkommende tage Afstand fra den og sige, at snarere skulde man udtrykke sig saaledes, at hvis man skulde gaa den Vej at vedtage det Forslag, som gaar ud paa en Retablering af Værkerne, burde man en Gang for alle stille Forslag om, at indtil Værkerne er kommet til Ro, godkender Lovgivningsmagten, at de Folk, som lider Skade derovre, skal have Erstatning, for der er ingen Mening i, at den enkelte tilfældige Mand skal lide for, at Lovgivningsmagten paa dette Omraade ligger og eksperimenterer Aar ud og Aar ind, og at han skal tage Tabet, medens Staten ikke skulde lide ved det.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), byggede, saa vidt jeg kunde se, sit Forsvar for sin Tilslutning til Forslaget om Værkerens Retablering for det første paa Hensynet til Fiskeriet. Hans Betragtninger i den Anledning er allerede fra anden Side i det væsentlige imødegaaede. Jeg vil dog minde om en enkelt Ting. Naar der er talt om, at der har udviklet sig Havfiskeri og Motorbaad-drift i Ringkøbing Fjord, maa jeg sige, at for det første er der vist ikke noget i Vejen for, at alle de andre Løsninger lige saa vel kan tillade Havfiskeri, og for det andet har man i den Retning sagt til. Hvad der skete i 1911—12 var, at man gjorde et Forsøg, og Befolkningen deroppe

har maattet vide, at de maatte indrette sig paa, at det var et Forsøg. Det samme kan man gøre gældende her, for saa vidt angaar Fjordfiskeriet. Det er muligt, at Fjordfiskeriet som Rødspættefiskeri er gaaet frem, men skulde Rødspættefiskeriet blive ødelagt, naar hele Tilstanden bliver et Frem og Tilbage, naar snart det ene og snart det andet vedtages, saa hænger det sammen med, at det er en Sag, som er til Undersøgelse, en Sag, der har været lovgivet letsindigt om, og saa er der ingen anden Udvej end at henvise til, at vi ogsaa i 1911—12 sagde til Befolkningen, at det var Forsøg, der gjordes, og at de ikke maatte basere en økonomisk Eksistens paa de Forhold, der nu bygges paa.

Dernæst vilde det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod ham, gøre gældende, at den Plan, han anbefalede, var særlig billig. Ja, tilsyneladende! Tilsyneladende koster den ikke saa overmaade meget i Øjeblikket, men vil man undersøge Planen nærmere, vil man se, at egentlig snarere det modsatte bliver Tilfældet. Undersøger man Planen rigtigt og opstiller de Beregninger, som med ret stor Sandsynlighed kan opstilles — og i alle Planerne er der nogen Sandsynlighed —, vil man komme til det Resultat, at denne Plan saa langt fra er den billigste. For det første forudsætter den en Kystsikring, som vurderes til 300,000 Kr. Men denne Vurdering er kommet frem paa den Maade, at man har taget Forslag 4, som forudsætter en Sikring til 700,000 Kr., og som gjaldt en ret stor Aabning, og indsnævrer denne og siger, at man kan nøjes med 300,000 Kr. Det ærede Medlem har imidlertid uden Tvivl overset, at disse 700,000 Kr. udtrykkelig kun angaar det første Anlæg. Med andre Ord, de 700,000 Kr. kan lige saa let blive til 1 Mill. Kr., og det vil altsaa atter sige, at de 300,000 Kr. kan blive til $\frac{1}{2}$ Million. Det er allerede et Punkt, hvor der kan komme en Fordyrelse. Men der er et andet Punkt, paa hvilket man kan stille en Fordyrelse i Udsigt. Det siges, at der aarligt vil nedbrydes for 60,000 Kr. Hvis man tænker paa det, der er sket i de sidste Aar, maa man erindre, at der er sket en Nedbrydning, hvis Retablering koster om ved 500,000 Kr. Det er dog et Spring fra 60,000 Kr. til 500,000 Kr. Efter Plan 1 skal der retableres for 460,000 Kr., efter Plan 2 for 574,000 Kr. og efter Plan 4 for 550,000 Kr. Det vil sige, at naar de Skader, der er sket, skal udbedres, bliver Bekostningen omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu kan det være, at Nedbrydningen ikke bli-